

Vântul, Dino Buzzati

EU aşteptam în colţ, la orele şase seara. Era la încrucişarea dintre strada Michelangelo, Calea Martirilor, bulevardul Regina Margherita, strada Masolino da Panicale, strada Morandotti, Calea XVI August, strada Capua, strada Nascimbene, strada Gozzi, strada Materdomini, strada Crispi, Calea Roma, strada Pasquinelli, strada San Giacomo, strada Palumbo, strada Sella, strada Bra, strada asta, strada ailaltă. Pentru mine era prea important locul unde o cunoscusem ca să nu se încrucişeze în el toate străzile pe care le cunoscusem în viaţă şi încă multe altele de numele cărora nu auzisem niciodată.

Eu o aşteptam, şi sufla vântul. Nişte firme de tablă scârţâiau, frunzele şi hârtiile moarte târându-se pe asfalt produceau un zgomot jalnic. Bătea vântul chiar şi-n lăuntrul meu în seara aceea, zvârlindu-mi inima dintr-o parte în alta şi nici eu însumi nu pricepeam ce pusesese stăpânire pe mine: furie, dragoste, disperare, ură, milă sau dorinţă de răzbunare.

De obicei mă lăsa să aştept cel puţin un sfert de oră. Dar de data asta prevedeam că avea să fie punctuală; din păcate cunoşteam şi motivul acestui lucru. Ca întotdeauna, încercând să nu fiu văzut, pândeam cu ochii în toate părţile, dorind cu disperare s-o văd. Trecuseră două minute de la şase şi inima începea să-mi bată. Aş fi recunoscut-o de la o distanţă de mii de kilometri chiar şi amestecată în mulţime. Dar, ca întotdeauna, apărui deodată lângă mine, ca şi când ar fi ieşit din pământ, înainta cu pasul trufaş şi nepăsător al tinereţii, nimic n-ar fi putut s-o oprească, lumea întreagă îi ieşea înainte, neliniştită, s-o întâmpine. Se apropie de mine surâzând; ce putea fi mai pur, mai ingenuu şi mai copilăros, decât surâsul acela?

Dar de cum mă văzu, cu diabolica intuiţie a femeilor, ghici fulgerător că eu ştiam (falsa convorbire telefonică, neprevăzuta îndatorire mondenă, automobilul gri cu număr elveţian, el. necunoscutul, porcul, care o dusesese cine ştie unde). Nu eram câtuşi de puţin întunecat la faţă, sunt sigur de asta, vorbeam cu un ton foarte liniştit, mă apucau chiar să glumesc despre pălărioara ei, pe care şi-o punea pentru a treia oară în interval de-o săptămână. Şi totuşi, ghici numaidecât.

Mă luă de braţ şi o pornirăm. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Ea, da, avea acum faţa întunecată. Dar eu mă prefăceam că nu ştiu nimic. Continuam să vorbesc şi să glumesc despre obișnuitele nimicuri. Braţul ei şi începuse să-1 strângă mai puţin pe al meu, să dea semne că vrea să se desprindă.

— Unde mergem? Întrebă cu un tremur vag în glas. Agitată de vânt, o şuviță din părul ei negru i se mișca pe frunte ca o periuță înnebunită.

— Nu știu, nicăieri, îi răspunsei. Și era adevărat pentru că în fața noastră, în orice direcție ne-am fi mișcat, nu mai era acum decât vântul, negrul și dezolantul nimic al lucrurilor terminate pentru totdeauna.

— Ascultă ceva, spuse în cele din urmă, agățându-se din nou de brațul meu, pentru că ea era capabilă să accepte cele mai nebunești situații, dar nesiguranța o exaspera în acele scurte momente ea trebuia să fi calculat - mă gândii - cât puteam să aflu eu în mod precis din porcăria aceea de poveste; și-și pusese la cale o manevră defensivă Vântul înlăuntrul și-n afara mea devenea tot mai vrăjmaș, și la ureche îmi ajungea un fel de muget șuierător care se întărea progresiv.

Dominându-mă, lăsa să treacă un scurt timp. Lumea, cine știe de ce, ne privea Mergeau cu toții foarte grăbiți, siliți poate de vânt. Numai noi doi cu pas încet. Eu gustam dinainte minciuna ei. Știam chiar că avea să fie perfectă, construită în așa fel încât să nu lase nici cea mai mică spărtură prin care să se poată insinua îndoiala Știam chiar și că nu aveam să fiu în stare s-o înfrunt, că încă o dată aveam să fiu înfrânt.

— Ce anume? spusei.

— Ascultă, dragule, repetă. Probabil că nu se simțea sigură. Cine știe, poate medita la o poveste cât mai desăvârșită.

Eu tăceam. Nu reușeam să înțeleg cum de reușeam să mă domin atâta, eu care de obicei eram înspăimântător de slab.

— Voiam să-ți spun, începui, că ieri -seară... dar în clipa aceea o pală mânioasă de vânt ne izbi, luând cu ea restul frazei. Dacă nu cumva nici ea n-o terminase.

— Cum ? Eram detașat și indiferent ca și cum ar fi fost o conversație ușuratică. Aruncaii țigara. Să fumezi, pe vântul acelea, era ca și cum n-ai fuma.

— Ieri-seară, reluă ea, și-și făcea vocea intimă și afectuoasă, strângându-se în mine, ieri-seară, să știi că n-am fost unde ți-am spus...

Un vânt de gheață îmi cuprinse inima O spaimă, o teamă pe care n-o prevăzusem: dacă în loc să mintă, pentru prima dată avea să-mi spună adevărul? Ce puteam să fac? Ce aș fi făcut? Simții că fața îmi devenea palidă și pământie, într-o expresie de consternare. Dar ea nu mă vedea, vorbea privind înaintea ei, spre acel gol imens. „Doamne, implorai cu josnicie în sinea mea, fă să-mi spună o minciună, să mi-o dea drept adevărată, să mă mai pot liniști încă o dată”.

Dar ea se pornise acum. Aluneca în jos pe povârnișul sincerității. Evident ea gândea că eu știu totul pe când în realitate nu posedam decât puține și incomplete elemente de bănuială. De aceea nu se încumeta să mintă. În vremea aceea treceam pe lângă grădini și din desișul acuma negru de copaci veneau mugete lungi.

— Am fost să dansez cu Terlizzi, spuse după o lungă pauză, îl cunoști?

Brațul meu de care se spijinea ea devenise inert. Dacă-l cunoșteam! Țărânoiul acela plin de ifose.

— N-am auzit nicio dată de el.

Mergeam exact contra vântului. Brațul ei se desprinsese de al meu.

„Dacă-mi mărturisește totul, gândeam, însemnează că nu mă mai iubește, dacă ar mai ține cât de cât la mine cine știe ce născociri nemaipomenite ar mai fi plăsmuit”. Ceva nou lua ființă în mine: ceva ca un cub de piatră înghețată care se umflă. Găsii un glas destul de liniștit și de monoton ca să întreb:

— Și după asta?

— După care asta? făcu ea, fără pic de tremur în glas, ba chiar sigură pe sine, cu o cutezătoare hotărâre de-a merge până la capăt; și mai era, îmi pare, și o nuanță de ironie.

Mergeam despărțiți. Eu nu știam unde ne îndreptam. Nici ea nu mă mai întreba:

— După ce ai dansat, vreau să zic. După, ce ai făcut?

De ce a început să râdă? Ce răutate a inspirat-o atât de rău? Și, pe urmă, cum făcuse să prevadă? Eu însumi mă cunoșteam atât de puțin. Niciodată nu m-aș fi gândit că într-un caz ca ăsta aș fi putut atâta.

Ea râse și vântul, printr-o ciudată întâmplare, deveni pe neașteptate mai furios. Ni se postă. În față, părea că face totul ca să ne oprească, ne mugea în urechi. „Stați! stați! întoarceți-vă îndărăt, mai aveți timp”. Hainele se lipeau pe noi din pricina violenței aerului, ca pictate pe niște trupuri goale. Dar eu mă încăpățânam. Și ea nu protesta Ca să înaintăm, țineam capetele în jos ca niște bizoni la asalt Fiecare pas era un chin.

Era însă, în lupta aceea împotriva vântului, și o perversă exaltare. Ne simțeam deosebit de vii, de dramatici, de individualizați.

Până când deveni prea puternic și ne mătură, sau cel puțin așa-mi păru. Ca și cum noi amândoi, cuvintele, gesturile, biata noastră poveste, toate lucrurile din jur ar fi fost hârtie și suflarea vântului le-ar fi sfâșiat împreună le în bucăți.

lată podul, fusese atât de romantic în zilele îndepărtate, da, da, la ceasul apusului. Și acum părea o fanto...

— Și după asta? repetai și nu-mi mai recunoșteam glasul. Podul era înalt, era puternic, era întunecat, era metalic, era fatal atât cât se cuvenea. Tocmai pășeam pe el când vântul se repezi asupra noastră cu capul în jos. Ea se apropie de para...

— Chiar vrei să știi? Chiar vrei? Și încercă să râdă, deși violența vântului îi strâmba tocmai obra...

— Bineînțeles, strigai, căci altfel n-ar fi auzit, chiar vr... Nu mai știam cine sunt, pur și simplu nu-mi mai aminteam.

Sub picioarele noastre era fluviul. Dar glasul apelor, clipocitul acela drag se pierdea în vuietul vântului care stră...

Nu mai știam cine sunt, pur și simplu nu-mi mai aminteam.

Chiar și eu mă ținui de parapet ca să nu fiu azvârlit. Așteptam cuvintele ei, nemaipomenit de asp... Marginile impermeabilului îmi biciuiau picioarele, păreau niște stegulețe turbate. Atunci... Ea mă privi într-un mod anume.

— Unde-ți închipui că ne-am du...?

— Tu știi ce-mi închipui. O apucați de braț și ea se...

— Aooo! Aooo! auzii eu. Și apoi vuietul...

— Ce? Ce? ur...

Țipă și ea, pe...liberă, fel... s-ar fi zis să-mi înfigă pumnalul acela exact aici, în mijl...

O țineam. Nu opuse rezistență. Figura ei era victo... Deodată, deveni o figură de fetiță, palidă, cu doi ochi așa de mari și de spe...

Ceva înăuntrul meu, imposibil de reținut, ca un gig... resort de fier lib...

Gemu:

— Nu, nu, gemu. Nu e... Gemu: Nu e adevărat...

Fu atât de ușor. Nu ca... Fețișoara sa care se răst... pe spate apoi în... Repede, într-o înf... țione de sec... paloarea aceea adorată pe fundul tenebros al... Printre ulti... ale rafalelor de vânt b... b... bufnitura fu înăbu...